

1

Zie ik dat nou goed?

Ik wrijf door mijn ogen, trek mijn wenkbrauwen hoog op en kijk opnieuw door het keukenraam naar buiten. Het lijkt wel of daar iemand ligt, op mijn bank onder de carport. Snel loop ik naar de hal, klik de buitenlamp aan en druk mijn neus tegen de ruit van de deur. Verschrikt doe ik een stap naar achteren. Hemeltje, daar ligt echt iemand. Ik wacht een paar tellen en stap weer naar voren.

Met mijn hand boven mijn ogen tuur ik opnieuw naar buiten. Ja, echt. Daar ligt een man. Hij snurkt.

2

“Eén, twee, drie en omhoog!” Oh help, wat is dat ding zwaar. “Weet je zeker dat je hem goed vast hebt?” roep ik naar Lucy en kijk naar haar rood aangelopen hoofd.

“Ja hoor, gaat lukken,” kreunt ze en laat de bank met een plof weer op de vloer vallen.

“Oeps, niet dus. Hij is echt veel te zwaar, Sabine.” Lucy wrijft haar handen over elkaar en kijkt naar de rode striemen.

Ik laat de bank voorzichtig op de grond zakken en blaas de lucht hard uit mijn longen. Ondanks de winterse kou, heb ik het inmiddels snikheet. “Kom op Luus, *girlpower*. We kunnen het.” Ik buig weer voorover, pak de bank aan de onderkant stevig vast en kijk Lucy strak in haar ogen. “Kom op, nog één keer. Je kunt het! Eén, twee...”

“Nou vooruit,” zucht Lucy. Traag buigt ze naar voren en grijpt het logge gevaarte opnieuw beet. Ze haalt diep adem. “Oké, nog één keer dan.”

“Eén, twee, drie! Ennn... lopen maar!”

Strompelend lopen we met het gevaarte naar de voordeur en naar buiten.

“Au, mijn hand,” gilt Lucy.

“Nog even volhouden,” kreun ik. “Volhouden nog... Ja, we zijn er. Laat maar zakken.”

Met een klap valt de bank op de grond.

“Zo die staat.” Lucy kijkt me grijnzend aan.

Ik snuif de koude avondlucht op en zeg niets.

“Ik kon ‘m echt niet meer soepel laten landen, hoor. En hij moet toch naar de kringloopwinkel, Sabine, dus je hoeft me niet zo verwijtend aan te kijken. Je mag blij zijn dat hij überhaupt staat.” Lucy zet haar handen in haar zij en kijkt om zich heen. “Hier staat ie goed, toch? Lekker droog onder de carport. Niks meer aan doen, zou ik zeggen.” Ze veegt haar handen af aan haar broek en blaast daarna zacht op de pijnlijke drukplekken. “Wat handig dat de mensen van de kringloop ‘m morgen komen ophalen? Dat scheelt een hoop werk.” Lucy ontwijkt mijn blik en wrijft onopvallend over de zijkant van de bank, die in de val langs de muur is geschaafd. “Nou, met deze bank ga je echt nog wel iemand heel blij maken. Hij ziet er nog zo goed als nieuw uit.”

Ik staar naar de gehavende plek op de stof die, zelfs nu in het donker, goed te zien is, maar zwijg. Hoofdschuddend loop ik naar binnen.

Lucy komt snel achter me aan. “Wanneer wordt eigenlijk je nieuwe bank bezorgd?” vraagt ze en trekt de voordeur achter zich dicht.

Ik negeer haar vraag en loop naar de keuken. “Zo, tijd voor koffie. Jij ook?” roep ik en houd de koffiepot omhoog.

“Ja, lekker. Die hebben we wel verdiend.” Lucy pakt een koekje uit de koektrommel, die op tafel staat, en propt het in een keer in haar mond.

Mijn ogen gaan naar de klok achter haar op de muur; 20.23 uur.